

ඒ 2013 වර්ෂයේ එක්තරා දිනයක් බව මාගේ සටහන් පොතේ සඳහන් ව තිබිණි. නෙල්ලිගල බංගලාවේ අබිරහස විසඳීමෙන් පසු හොඳ හුස්මක් ගැනීමටවත් ජගත් අබේනායක මහතාට අවස්ථාවක් නොදෙමින් මෙලෙස ඔහු වෙත මෙම පරීක්ෂණය භාර වී තිබිණි. අප ගල්කිස්සේ වෙරළාසන්න ප්‍රදේශයක් කරා ළඟා වූයේ පස්වරු හතට පමණ ය. මාගේ නවාතැන් පොළේ සිට එලෙස ගල්කිස්ස දක්වා ගමන් ගන්නා අතර ජගත් මෙම සිදුවීම පිළිබඳ දළ අදහසක් මා හට ලබා දීමට උත්සාහ ගත්තේ ය.

“අද උදේ පාන්දර වෙරළට ආපු මනුස්සයෙක්ට ඇත ඉඳලා ම දකින්න ලැබිලා තියෙනවා මනුස්සයෙක් වෙරළෙ වැටිලා ඉන්නවා. ඒ මනුස්සයා වෙරළෙ රැල්ල ගහන සීමාවට බොහොම ආසන්න ව තමයි වැටිලා ඉඳලා තියෙන්නෙ. බැලූ බැල්මට ම ඒ මනුස්සයාට තේරුම් ගිහින් තියෙනවා අර මනුස්සයා මැරිලා කියලා. මොකද ඔළුවෙ වම් කනට ඉහළින් වෙඩි පාරක් වැදුණු බව පැහැදිලි ව පෙනිලා තියෙනවා. ඒ වගේ ම තුවාලයෙන් ගලා ගෙන ගිය ලේවලින් මුහුණයි වැල්ලයි රතුපාට වෙලා තිබිලා තියෙනවා. ඒ වෙඩි තැබීම කරගන්න පාවිච්චි කළ පිස්ටල් එක ඒ මළ සිරුරෙ දකුණු අතේ රැඳිලා

තිබුණු ඒ වෙද්දීත්. ඒ කියන්නේ බැලූ බැල්මට ම පැහැදිලි ව ම පෙනුණා මේක සියදිවි භානිකර ගැනීමක් කියලා. ඉතින් ඒ නිසා අර මනුස්සයා මළ සිරුර අහලකටවත් යන්නැතුව දුර ඉඳලම කැගහලා තමන්ගේ මිත්‍රයෝ කිහිප දෙනෙක්වත් එතැනට ගෙන්ව ගෙන තියෙනවා. මේ පරීක්ෂණයට සම්බන්ධ මූලික සිද්ධිය ඔන්න ඕකයි සිටිනි.” ඔහු පැවසුවේ ඒ පිළිබඳ මගේ හිතේ පැවැති කුතුහලය කුළුගන්වමිනි.

“ඉන්ක්වෙස්ට් එකේදි මොකක්ද කියලා තියෙන්නේ?”
මම විමසුවෙමි.

“හදිසි මරණ පරීක්ෂකතුමා විවෘත තීන්දුවක් දීලා තියෙන්නේ. දැන් ටිකකට කලින් තමයි JMO රිපෝට් එක ලැබිලා තියෙන්නේ...” ඔහු පැවසී ය.

“මොනවද රිපෝට් එකේ තියෙන්නේ?”

“බොඩි එක තවම අයිඩෙන්ටිෆයි කරගෙන නැහැ. හදිසි මරණ පරීක්ෂණයේ දී මහේස්ත්‍රාත්තුමා ඉදිරියෙදි ම මළ සිරුරේ ඇඳුම් පැලඳුම්වල තිබුණු දේවල්වල ලැයිස්තුවක් හදලා තිබුණා. මේ මනුස්සයාගේ අනන්‍යතාව තහවුරු කරගන්න පුළුවන් වෙන විදියෙ කිසිම දෙයක් තිබිලා නැහැ. මේ මනුස්සයා වෙරළට ආපු බවට අඩි සලකුණු වෙරළේ තිබුණා. මොකද මමත් උදේ එතැනට ගියා. මට හොඳට ම විශ්වාසයි මේ වතාවෙ අපිට ගනුදෙනු කරන්න වෙලා තියෙන්නේ, තමන් අති දක්ෂයෙක් කියලා හිතාගෙන ඉන්න, හැබැයි ඒ හිතන් ඉන්න තරම් දක්ෂ නැති නොසැලකිලිමත් මිනීමරුවෙක් එක්ක!”

“ඇයි ජගත් එහෙම කියන්නේ? මේක ඇත්තට ම සියදිවි නසා ගැනීමක් වෙන්න බැරිද?” මම විමසුවෙමි.

එන මිස යනු බැහැ!

“බැහැ!” ඔහු ස්ථිර හඬින් පැවසී ය. ජීප් රථය ඉදිරියට මෙහෙයවන අතර ඔහු මා දෙස බැලුවේ අර්ථාන්විත අයුරිනි.

“කොහොමද එහෙම කියන්නේ ජගත්?” මම විමසුවෙමි.

“මම සිඬිනිට කිව්වෙ... මේ මිනීමරුවා තමන් ගැන ඕනෑවට වඩා විශ්වාසයෙන් වැඩ කරන මිනිසෙක් කියලා. බුලටි හෝල් එක තිබුණෙ වම් කනට උඩින්. බුලටි එක හිසට ඇතුළුවෙලා තියෙන්නේ පිටිපස්සෙන්. ඒක ගමන් කරලා තියෙන්නේ ඉදිරියට. JMO රිපෝට් එකේ තියෙන විදියට තිරස් රේඛාවට අංශක කිහිපයක් ඇලව හිස්කබල හරහා ගමන් කරලා හිස තුළ ම ඒක රැඳිලා තියෙනවා.

ඒක මිලිමීටර නවයෙ උණ්ඩයක්. පිස්ටල් එක දකුණු අතේ තිබුණා. ඒකෙ මැරුණු මනුස්සයාගේ ඇඟිලි සලකුණු විතරයි තිබුණෙ. මිනීමරුවා සුක්ෂ්ම විදියට පිස්ටල් එක පිහදාලා තියෙනවා. ඉන් පස්සෙ ආපහු මැරුණු මිනිහගෙ දකුණු අතේ රැඳෙව්වා...”

“ඔය තරම් විශ්වාසයෙන් ජගත් කොහොමද එහෙම කියන්නේ?” මම විමසුවෙමි.

එවිට ඔහුගේ මුවින් නික්මුණේ නොසතුටට පත් රාවයකි.

“ඇයි?” මම මිමිණුවෙමි.

“සිඬිනි, ඕක තමයි කියන්නේ සිඬිනි සමහර වෙලාවට අපිට දකින්න ලැබෙන දේවල් ගැන බුද්ධියෙන් කල්පනා කරලා බලන්නැහැ කියලා... අපි උපකල්පනය කරමු සිඬිනි කියන විදියට මේ මිනිහා ඇත්තට ම වෙඩි තියාගෙන සියදිවි හානි කර ගත්තා කියලා. එහෙමනම් ඒ මනුස්සයා වෙරළෙ එතැන ඒ වැටිලා හිටියෙ වෙඩි වැදුණු වෙලාවෙ වැටුණු විදියට ම

වෙන්න ඕනෙ නෙ. පිස්තෝලෙ තිබුණෙ දකුණු අතේ. හිතන්න... දකුණු අතේ පිස්තෝලෙ තිබුණා නම් ඔළුවෙ වම් පැත්තට කොහොමද වෙඩි වැදෙන්නෙ කියලා... හිතන්නකො දැන් සිඩ්නිගෙ අතේ පිස්ටල් එකක් තියෙනවා කියලා. දැන් ඔළුවට වෙඩි තියාගෙන සියදිව් හානි කරගන්න ඕනෙ වුණා කියලාත් හිතන්නකො. එහෙම නම් ඔළුවෙ කොයි පැත්තට ද සිඩ්නි වෙඩි තියා ගන්නේ...?” ඔහු විමසත් ම මම මනෝමයෙන් මවා ගත් පිස්තෝලයක් සුරතේ ඇතැයි සිතා ඉන් මාගේ හිසට වෙඩි තබා ගැනීමට උත්සාහ කළෙමි.

“දෙයියෝ සාක්කි... දකුණු කනට කිට්ටුව වෙඩිපාර වැදිලා තිබුණා නම් මේ කතාව වෙනස් වෙනවා. ඒත් වෙඩි තියා ගනිද්දි වම් අත පාවිච්චි කරලා...”

“නැහැ නැහැ සිඩ්නි... ඕක ප්‍රායෝගික ව කොහෙත් ම වෙන්න පුළුවන් දෙයක් නෙවෙයි. ඇයි, වමතින් වෙඩි තියාගෙන මැරෙන්න කලින් දකුණු අතට පිස්තෝලෙ ආපහු ගත්තා කියලා ද තර්කයක් ගොඩනගන්න හදන්නේ...?” ඔහු විමසී ය.

“නැහැ... එහෙම නෙවෙයි...” මම පැවසුවෙමි.

“අනිත් කාරණය තමන් ළඟ පිස්ටල් එක තිබුණා නම් ඇයි මිනිහා ජීවිතේ නැතිකර ගන්න කාත් කවුරුවත් නැති වෙලාවක මේ වගේ තැනකට ම ආවේ, ඒ දේ කරගන්න? ඇයි තමන්ව හඳුනාගන්න පුළුවන් වෙන විදියෙ කිසිම දෙයක් තමන් ළඟ තියා නොගන්න තරම් සැලකිලිමත් වුණේ? නැහැ සිඩ්නි, මේක කොහෙත් ම සියදිව් නසා ගැනීමක් නෙවෙයි. මිනීමැරීමක්! අමු අමුවෙ කරපු සාහසික ක්‍රියාවක්!” ඡගත් පැවසී ය.

ඉන් පසු අප අතර පැතිර ගියේ දිගු නිහැඬියාවකි.

එනු මිස යනු බැහැ!

“මැරෙන වෙලාවෙ ඒ මනුස්සයාගෙ ඇගේ තිබුණෙ කළුපාට ඩෙනිම් කලිසමකුයි නිල් පාටට හුරු ටීෂර්ටි එකකුයි. පර්ස් එකක් ළඟ තිබුණෙ නැහැ. පළවෙනි අභියෝගය තමයි මේ මනුස්සයා කවුද කියලා අනාවරණය කර ගන්න එක. ඉන් පස්සෙ පුළුවන් වෙයි මේ විදියට මිනිහව මරලා ඒක සියදිවි හානි කර ගැනීමක් හැටියට ලෝකෙට පෙන්න්න කාට හරි අවශ්‍ය වුණේ ඇයි ද කියලා හොයා ගන්න.” ඔහු පැවසී ය.

මම හිස සැලුවෙමි. එහෙයින් මාගේ මිතුරා නැවත කරුණු පැහැදිලි කිරීමට වුවේ ය.

“පහු ගිය දවස් කිහිපය ඇතුළෙ අතුරුදහන් වුණු හෝ අාගිය අතක් නැති මිනිස්සු ගැන ලැබුණු පැමිණිලි ගැන සම්පූර්ණ වාර්තාවක් අරගෙන මේ මැරුණු මනුස්සයාගේ ශරීර ලක්ෂණවලට ගැළපෙන විදියෙ කෙනෙක් ගැන තොරතුරු තියෙනවද කියලා බලන්න, මම දැනටමත් අපේ එස්.අයි කෙනෙක්ව යොදවලා තියෙන්නෙ. ඒ කොහොම වුණත් මේ දක්වා නම් අපිට ඒකෙන් සාර්ථක ප්‍රතිඵලයක් ලැබ්ලා නැහැ. ඒ නිසා අපිට JMO රිපෝට් එකේ තියෙන තොරතුරුවලින් තමයි මේක ඉස්සරහට ගෙනියන්න පාත් එකක් හොයා ගන්න වෙන්නෙ.” ජගත් පැවසී ය.

“ඒකෙ මොනවද තියෙන්නේ?”

“මෙතැනදි මරණයට හේතුව කියන කාරණයට වඩා වැදගත් වෙන්නෙ බොඩි එක අයිඩෙන්ටිෆයි කරගන්න අදාළ වෙන කරුණු... මේ මනුස්සයා අඩි පහයි අඟල් හතරක් උස, තරමක් කෙටිවු ශරීරයක් තියෙන පුද්ගලයෙක්. ඒ වගේ ම වයස අවුරුදු විසි පහත් තිහත් අතර කෙනෙක් කියලා තහවුරු කරලා තියෙනවා. උඩු ඇත්තේද වම් පැත්තෙ දෙවැනි වාර්ථක දතේ

කුහරයක් රත්තරන්වලින් පුරවලා තියෙනවා. ඒ වගේ ම පහළ ඇන්දේ දකුණු පැත්තේ පළවෙනි වාර්වක දත ගලවලා තියෙනවා. වඩාත් වැදගත් වෙන්නේ උඩු ඇන්දේ අසාමාන්‍ය ලෙස විකෘති ආකාරයට පිහිටලා තිබුණු නළ දත් කිහිපය. රදනක දත් අතර වගේ ම කෘන්තක දත් දෙක අතර සැලකිය යුතු මට්ටමේ හිඩැසකුත් තියෙනවා. ඊළඟට දකුණු අතේ පච්චයක් කොටලා තියෙනවා, ඉංග්‍රීසි කැපිටල් A අකුරක. සමහර විට ඒක මිනිහගෙ නමේ මුල් අකුර වෙන්න පුළුවන්. එහෙම නැත්නම් මේ මනුස්සයා තමන් ආදරය කරපු කාගෙ හරි නමක මුල අකුරක් අතේ කොටාගත්තා වෙන්න පුළුවන්. තව දකුණු කකුලෙ කලවයෙ තියෙනවා සුව වුණ දරුණු කැපුම් තුවාලයක කැළලක්. ඉතින් මේ තොරතුරු ටික ප්‍රමාණවත් මේ මනුස්සයාගෙ චරිත ස්වභාවය ඒ තරම් සුදු එකක් නොවන බව තේරුම් ගන්න.”

ජගත් පැවසූ අතර මම ඒ පිළිබඳ තවත් කල්පනා කර බැලුවෙමි.

“ජගත් හිතන්නේ මේ මනුස්සයා පාතාලෙට සම්බන්ධ පුද්ගලයෙක් කියලද?”

“ඔව්, එහෙම වෙන්න යම් ඉඩක් තියෙනවා. ඒ නිසා මම ෆින්ගර් ප්‍රින්ට්ස් ටෙස්ට් එකක් කරලා අපේ IRC කාරයින් සම්බන්ධ ව තියෙන වාර්තා එක්ක කම්පියර් කරලා බලන්න කියලා කිව්වා. මිනිහා අපරාධ ඉතිහාසයක් තියෙන කෙනෙක් නම් අපිට අයිඩෙන්ටිෆයි කරගන්න බැරිවෙන එකක් නැහැ.”

“අනිවාර්යයෙන් ම...” මම පැවසුවෙමි. “ඉතින් මේ රූ දෑත් අපි ගල්කිස්සට යන්නේ මොකටද ජගත්? ”මම විමසුවෙමි.

“මෙන්න මේකයි... මම ඒ සිද්ධිය වුණු තැන තිබුණු අඩි

එනු මිස යනු බැහැ!

සටහන්වල දිග පළල මැන ගත්තා. මැරුණු පුද්ගලයාගේ කකුල්වල දිග පළලත් එක්ක ඒවා සන්සන්දනය කරලා බැලුවා. මොකද බැලූ බැල්මට මට ඒ අඩි සටහන්වල මොකක්හරි අසාමාන්‍ය බවක් පෙනුණා.”

“මොන වගේ අසාමාන්‍ය බවක් ද?”

“ඕනෙවටත් වඩා පැහැදිලි ගැඹුරු බවක් තිබුණා කියලයි මට බැලූ බැල්මට ම පෙනුණේ. සාමාන්‍යයෙන් මිනිහෙක් වෙරළේ ඇවිදිද්දී අඩි සටහන් සලකුණු වෙත විදියක් තියෙනවානෙ. මේ අඩි සටහන් ඊට වඩා පැහැදිලි ව ගැඹුරු විදියට සටහන් වෙලා තිබුණා කියලා මට හිතුණා. ඒ නිසයි මම විශේෂයෙන් මේ ගැන සැලකිලිමත් වුණේ.. අඩි සටහන්වල මාපටැඟිල්ලේ ඉඳලා විදුඹට දිග සෙන්ටිමීටර් 25ක්, ඒ කියන්නේ අඟල් දහයකට වැඩියෙන් තිබුණා. ඒත් මළ සිරුරේ කකුල්වල පතුලේ දිග පළල හරියට මැනලා බැලුවහම තිබුණේ දිගින් සෙන්ටිමීටර් 20ක් වගේ. ඒ කියන්නේ අඟල් අටක් විතර. එහෙමනම් පැහැදිලි ව ම එතැන තිබුණේ මැරුණේ මිනිහගේ පා සටහන් නෙවෙයි. ඒ කරුණු කාරණා එක තැනකට කරලා නිගමනයකට ආවොත් අපිට මොන වගේ විත්‍රයක් ද මවාගන්න පුළුවන් සිඬිනි?” ඔහු විමසුවේ මාගෙන් පිළිතුරක් අපේක්ෂාවෙන් ම නොවේ.

“කවුරුහරි මේ මිනිහාව මරලා මෙතැනට උස්සගෙන ඇවිත් තියෙනවා කියන එකද?” මම විමසුවෙමි.

“නැහැ! මේකෙ තිබුණු අසාමාන්‍ය බව නිසා ම මම ඩොක්ටර්ට කීවා වෙඩි වැදීමෙන් ඇතිවුණු තුවාලේ ගැන විශේෂයෙන් පරීක්ෂා කරන්න කියලා. ඒ කියන්නේ වෙඩි වැදුණේ මේ මනුස්සයා මැරුණට පස්සෙ ද නැත්නම් මැරුණේ

වෙඩි වැදිලා ද කියලා. මොකද මේ බොඩි එක තිබුණු තැන මිස වෙනත් කිසිම තැනක එක ලේ බින්දුවක්වත් දකින්න ලැබුණේ නැහැ. එහෙම නම් වෙඩි පාර වැදුණේ එතැනදි විය යුතුයි. ඒ කියන්නේ මේ අවාසනාවන්තයා සිහි කල්පනාව නැතුව ඉන්න අතරෙ සාතකයාගෙ කර මතින් මෙතැනට ආවා. ඊළඟට මිනිහාව බිම දාලා ඔළුවට ළං කරලා එක පාරක් තුවක්කුවෙ කොකා ගස්සලා ඒකේ තිබුණු ඇඟිලි සකුණු පිහදාලා මිනීමරුවා පිස්තෝලෙ මළ සිරුරෙ දකුණු අතේ රැඳෙව්වා. අන්න එතැනදි තමයි මිනිහ වැඩේ වරද්ද ගත්තේ. හැම දේම හොඳින් කෙරුවත් තුවක්කුව දකුණු අතේ රඳවපු එකෙන් මිනිහා වැඩේ වරද්ද ගත්තා. එහෙම නොවෙන්න අපි මේ ගැන මේ තරම් අවධානයක් යොමු නොකරන්නත් ඉඩ තිබුණා.” ජගත් පැවසී ය.

“ඒත් ඇයි මේ තරම් සුක්ෂ්ම ආකාරයට මේ දේවල් කරන්න මිනිහෙක් පෙලඹෙන්නේ?”

“එක තමයි අපි හොයාගන්න ඕනෙ සිඩ්නි... මිනීමරුවාගෙ කකුලෙ සයිස් එකෙන් කියන්න පුළුවන් හොඳට හයිය හත්තිය තියෙන උස මහත මිනිහෙක් වෙන්න පුළුවන් කියලා. මිනිහගෙ සපත්තු සයිස් එක දහය හෝ එකොළහ වෙන්න ඕනෙ. හැබැයි වෙරළට ආවෙ සපත්තු සෙරෙප්පු නැතිව. මිනියෙත් සපත්තු සෙරෙප්පු තිබුණේ නැහැනෙ. අපි මේ යන ගමනෙ අරමුණත් ඒ ගැන හොයලා බලන එක තමයි.”

“ඒ කිව්වො?”

“මොකද JMO රිපෝට් එකේ තිබුණා තුවාලය වටේ හිසේ සමේ කුඩා ධමනිකාවල අනුශිරාවල වගේම කේශ නාලිකාවලත් ඒ වගේ ම එතැනින් එහා බහිවාහනික (Extra Vascular) වලත් රුධිරය කැටි ගැහිලා තිබුණා කියලා. ඒකේ තේරුම තමයි මේ